

Què desitges?

Quan la mare del fill de Zebedeu s'acosta a Jesús, aquest li pregunta "Què desitges?" I aquesta pregunta sovint no ens l'hem permesa les dones, educacionalment disposades a posposar els nostres anhels als dels altres.

Les dones fa anys que estem en lluita per la igualtat... i fa més de 30 anys que a casa nostra, el Col·lectiu de Dones en l'Església va anar despertant en moltes de nosaltres la necessitat de veure'ns amb els ulls amorosos de Déu que estima tota criatura, i les ganes de lluitar per aconseguir que aquells drets que en el món civil han anat consolidant-se en el nostre entorn europeu i occidental vagin fent-se realitat en el si de la nostra Església...

I des del 2020, en el marc del moviment que el #metoo va universalitzar, les dones creients hem sortit als carrers, com tot ara, globalitzats... *Voices of Faith* i el *Catholic Women Council* a nivell mundial, la *Revuelta de las Mujeres* a nivell de l'estat i *Alcem la Veu* a Catalunya, van organitzar actes l'any passat, just abans del confinament pandèmic... i enguany ho han repetit, d'acord amb les mesures que les autoritats sanitàries i la prudència recomanaven.

El diumenge 7 de març, davant de la catedral de Barcelona, unes cent dones es van aplegar per reclamar que

a l'Església tots hi cabem. Era l'aforament màxim que es permetia. Un to festiu no va impedir la profunditat d'un [comentari de la Neus Forcano](#) de l'episodi de la dona samaritana. Un mural que anava il·lustrant la Marta Romay. I un cant final amb paraules de santa Teresa, *Nada te turbe*, en la veu de Rosa Zaragoza.

Una nova etapa cap a una trobada sinodal mundial que es prepara per celebrar a Roma el 2022, potser virtualment però amb la voluntat de ser veu de les vivències, possibilitats, reclamacions, de tantes dones per la justícia, l'equitat i la dignitat en la nostra església.

Cada cop som més les dones que ja no només ens costa, sinó que ens és difícilment suportable la situació actual de discriminació, d'invisibilitat, de serveis als quals no podem optar (tot i que moltes companyes viuen clarament la crida a ministeris concrets, i qui se sent capaç de posar en dubte el que una sent amb certesa en el seu diàleg amb Déu?), de no ser on es prenen les decisions, de saber-nos vàlides en altres àmbits i no poder ni demostrar-ho a l'Església. I el pitjor és que s'han acabat les paraules i les fórmules si alguna noia més jove et pregunta per com es poden sostenir actuacions i

afirmacions tan desiguals, injustes, entre cristians, pel simple fet de ser baró o dona. Sense entrar en casos de violències contra les dones exercides en abús de situacions de poder d'homes i protegits pel silenci que ha perdurat al llarg dels anys... Això, no és que sigui injustificable, és que és condemnable jurídicament però també amb l'Evangeli a la mà.

Perquè, com deien les companyes de Madrid a la *Revuelta de Mujeres en la Iglesia*, som creients, feministes i lluitadores... I és en l'Evangeli i en el testimoni de Jesús on podem com la dona samaritana per sentir-nos així i ser cridades a compartir la Bona Notícia a la qual se'ns convida a tothom.

Maria Antònia Bogónez Aguado